

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—'Η Άλφουζα, μία αγαθή χωρική, παίρνει ένα πρωτό το θετό παιδί της, τον δεκαοκταετή Γαβριήλ, και τον οδηγεί στην αίθουσα των Τιμών του φεουδαρχικού πύργου των κοιμητών ντε Μοντγκομερού, ο οποίος δεκαεπταετής χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. Έκει τον βάζει να καθίση σ' ένα θρόνο και το αποκαλύπτει ότι είναι γιός και κληρονόμος του τελευταίου κόμητος ντε Μοντγκομερού, ο οποίος έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς προ δεκαεπταετίας, χωρίς ποτέ να εξακριβώση κανείς τί απέγινε, αν και όλοι απέδωσαν την εξασάνση του στους έχθρους του. Γι' αυτό τον λόγο μάλιστα, η Άλφουζα ανήφρε κρυφά τον γιό του, από φόβο μήπως έρθει κι' αυτός την τήχη του πατέρα του. Ο Γαβριήλ ακούει την αποκάλυψη της πιστής γυναίκας κι' ετοιμάζεται να πάη στο Παρίσι για να βρη τους έχθρους του πατέρα του και να τους εκδικηθή. Έντομεταυθ τρέχει στο σπίτι του Άγκερράν, ο οποίος έχει υιοθετήσει τη μικρή του φίλη Άρτέμιδα για να της αναγγείλη τα ευόδια νέα. Μά εκεί, η Άρτεμις, της οποίας κανείς ως τότε δεν ήξερε την καταγωγή, τον πληροφορήσε ότι είχαν φτάσει μερικοί μεγάλοι αρχοντες εκ μέρους του πατέρα της και την πάντρεψαν, χωρίς να θέλη κι' η ίδια, με τον δούκα ντε Κάστρο, μολοντί εκείνη ήταν ακόμα δώδεκα χρόνων. Μετά την αποκάλυψη αυτή, ο Γαβριήλ συντετριμμένος, έφυγε για το Παρίσι. Έκει, με το ψευδώνυμο υποκόμης γ' Έζιές, κατορθώσε να κερπίση την αγάγη και την εκτίμησι του δούκου ντε Γκιζ, μαζί με τον όποιον τον εκπαίδευσε, έπειτα από έξη χρόνια, στην Ίταλία, όπου ο Γκιζ έχει εκστρατεύσει προς κατακρίση του βασιλείου της Νεαπόλεως. Έπειθ δέ τις ημέρες εκείνης επρόκειτο να γίνουσι στο Παρίσι οι γαμοί του διαδόγου Φραγκίσκου με τη Μαρία Στουάρτ, άνωμαί του Γκιζ, ο γουε στέλνει το Γαβριήλ στην πρωτεύουσα με δώρα για τους νεονύμφους. Έντομεταυθ η Άρτεμις, της οποίας ο σύζυγος δούε ντε Κάστρο σκοτώθηκε στον πόλεμο, βρίσκεται στο παλάτι κοντά στον βασιλέα 'Ερρίκο Β', τον πατέρα της, και τη μητέρα της Άρτέμιδα ντε Πουατιέ, την εύνοουμένη του βασιλέως.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αυτό επαναλαμβάνετε διαρκώς, Μεγαλειότατε, είτε η Άρτεμις του Πουατιέ, κατοπιμαζίζοντας με στενοχώρια. Είχαμε συμφωνήσει ωστόσο ότι η Άρτεμις ντε Κάστρο θα εμφανιζόταν ως παιδί μιάς άλλης, και όχι ως δικό μου... Έγώ είχα γεννηθεί για ν' άποκτησω από σας νόμιμα παιδιά, Έγινα είνουουμένη σας γιατί σας αγαπούσα, μιά δέν θ' άνεχθώ ποτέ ν' άποκαλυφθώ έτσι σ' όλο τον κόσμο ο δεσμός μας...

— Θα γίνη ό,τι επιθυμεί η άπερηφάνεια σου, άπάντησε ο βασιλεύς. Όστόσο αγαπάς κ' έσύ το παιδί μας... Δέν είν' έτσι, Άρτεμις;

— Ό! έγώ προτιμώ να τ' αγαπάτε σεις...

— Ό! Έγώ το λατρεύω... Είνε τόσο γοηρευτική, τόσο έξυπνη και καλή η κόρη μας... Έξέ άλλου, Άρτεμις, μου θυμίζει τα νεανιά μου χρόνια, την έτοχη εκείνη που σ' αγαπούσα... Ό! δέν σ' αγαπούσα βέβαια υπό βαθεία από σήμερα, υπό τότε σ' αγαπούσα τρελλά, παράφορα, μέχρις... έγγλήματος...

Ο βασιλεύς, καθώς επρόφερε την τελευταία αυτή λέξη, βυθίστηκε σε βαθιές όνειροπολήσεις... Έπειτα ανασηκώνοντας το κεφάλι του, είπε:

—Αιτός ο Μοντγκομερού!... Δέν τον αγαπάσες ποτέ; Δέν είν' έτσι, Άρτεμις;... Δέν τον αγαπάσες ποτέ;...

— Ό, τί ερώτησις! άπάντησε μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο η είνουουμένη. Έπειτ' από είκοσι χρόνια, βασιτάει ακόμα αυτή η ζήλεια!...

—Ναί, για σένα, Άρτεμις, ήμουν έμια και θά είμαι πάντοτε ζήλότυπος! Έάν δέν τον αγαπούσες, όπως μου λές... Μά αιτός σ' αγαπούσε...Ναί, ο άλλος, τοίμοισε να σ' αγαπά...

—Θεέ μου!... Μεγαλειότατε, δίνετε πάντοτε έξαιρετική πίστι στις συνωμοτήσεις με τις όποιες με καταδίωκαν οι διαμαρτυρόμενοι... Αυτό δέν παραιτεί σ' ένα καθολικό βασιλέα σαν κ' έσας... Όπωςδήποτε, κ' αν αυτός ο άνθρωπος μ' είχε αγαπήσει, δέν έχει καμιά σημασία, τη στιγμή που η καρδιά μου δέν έπαψε ούτε στιγμή να χτυπά για σας... Έξ άλλου ο κόμης ντε Μοντγκομερού —είνε τόσα

χρόνια τώρα πεθαμένος...

—Ναί, πεθαμένος! μούγρωσε ο βασιλεύς μ' ύποκοφι φωνή.

— Άς μη μελαγχολούμε μ' αυτές τις θλιβερές άναμνήσεις μιά μέρα γιορτής, σαν τη σημερινή, είτε η Άρτεμις. Είδατε, αλήθεια, καθόλου σήμερα τ' αγαπημένα μας παιδιά, τους μελλοντίμους Φραγκίσκο και Μαρία Στουάρτ; Είνε βέβαια πάντα έρωτευμένοι με την ίδια τρυφερότητα... Σήμερα επί τέλους, η μεγάλη τους άνταρση θα ίκανοποιηθή. Μέσα σε δύο ώρες θα παντρευτούν και θά γίνουσι είνουουμένοι, όσο και οι Γκιζ, οι όποιοι τόσο επιθυμούν αυτή την ένωση...

—Ναί, αλλά μην ξεχνάς, ότι ύπάρχει και κάποιος που μαινετα για τον ίδιο λόγο, είτε ο βασιλεύς. Κι' αυτός είναι ο γέρο κοντοσταύλος Μομορανού. Θα μαινετα δέ ακόμα περισσότερο, γιατί φοβάται πολύ, πως η κόρη μας Άρτεμις δέν θα θελήση να γίνη σύζυγος του γιού του.

—Μά, Μεγαλειότατε, του είχατε ύποσχεθεί αυτό το γάμο για να τον ίκανοποιήσετε, έπειθί, ο γιός σας Φραγκίσκος παντρεύεται σήμερα με την άνεψιά των Γκιζ, Μαρία Στουάρτ...

—Ναί, του είχα ύποσχεθεί, μιά φάνετα πως η κόρη μας νοούθει μεγάλη άνταπάθεια για το γιό του κοντοσταύλου.

—Τί άνταπάθεια μπορεί να έχη ένα κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων, που μόλις βγήκε απ' το μοναστήρι;

— Άκριβώς με περιμένει τώρα στα διαμερίσματά μου, για να μου μιλήση γι' αυτό το ζήτημα.

— Πηγαίνετε να την συναντήσετε, Μεγαλειότατε. Έγώ έντομεταυθ θα προσπαθήσω να γίνω φουάι, για να σας άρέσω.

Είσα πάντοτε ώραία, είτε ο βασιλεύς. Μην ξεχνάς, ότι μετά την τελετή, θά σέ συναντήσω στον ιπάδδρομο. Θ' άγωνιστώ και σήμερα προς τιμήν σου και θά σ' άνακηούξω βασίλισσα των άγώνων...

—Βασίλισσα; Και η άλλη; Η Άικατερίνη των Μεδίκων;

— Δέν ύπάρχει παρά μόνο μιά βασίλισσα, Άρτεμις, και την ξερετε πολύ καλά. Όρεθούά...

— Όρεθούά, Μεγαλειότατε. Και προ πάντων, μη κάνετε άσίνετες τοίμωφότητες στις κονταρωαζίες... Πολύς φορές με φοβίστε, Μεγαλειότατε.

—Άλλοίμονο! Δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος, αν και θά ήθελα πολύ να ύπάρχη, για ν' άποκτήσω κάποια άξια στα μάτια σου. Μά η ώρα περνάει και σίγουρα η άλλη μου Άρτεμις θ' άνυπομονή. Πές μου άκόμα μιά φορά, ότι μ' αγαπάς.

—Μεγαλειότατε, σας αγαπώ, όπως σας αγαπούσα πάντοτε και άνωθ θά σας αγαπώ πάντοτε.

Ο βασιλεύς, πίνιν φόνει, έστειλε με το χέρι τον ένα φίλημα στην είνουουμένη του και είπε:

—Χαίρε, Άρτεμις, πολυαγαπημένη μου.

Και βγήκε έξω. Άμεσως μιά μυστική πόρτα άνοιξε από τον άνακρινό τοίχο και ο κοντοσταύλος Μομορανού έκανε την εμφάνισή του στο δωμάτιο της Άρτέμιδος του Πουατιέ.

—Μά τον θάνατο του Χριστού, φώναξε άπότομα, άρκετά φλυαρήσατε σήμερα!

— Φίλε μου, άπάντης η Άρτεμις, η όποια είχε σπρωθεί, είδατε ότι πίνιν απ' τις δέκα, απ' την ώρα δηλαδή που μου είχατε δώσει ραντεβού, έκανε ό,τι μπορούσα για να τον άπομακρύνω... Έπέφερα όσο κ' έσείς, πιστευτέ με!

—Όσο κ' έγώ! φώναξε ο κοντοσταύλος. Όχι, μά το Άγιο Πάσχα!

Ο νεαρός διάδοχος Φραγκίσκος

Κι' ἐν πρώτοις, γιατί θέλει τώρα ν' ἀρνηθῆ στο γυό μου Φραγκίσκο το χέρι τῆς κόρης σας Ἀρτέμιδος, ἀφοῦ μοῦ τό ὑποσχέθηκε ἐπιστήμῳ; Μά τόν ἀνάθινο στέφανο, δέν θά φαντάζομαι νά νομιζετε, ὅτι αὐτή ἡ νόθος θά ἔκανε τιμῆ στόν οἶκο τῶν Μονμορανοῦ μέ τό νά γίνῃ μέλος του. Πρέπει αὐτός ὁ γάμος νά γίνῃ! Ἄκουξ, Ἀρτεμις! Θά τό κανονίσῃς ἐσὺ αὐτό! Ἐίπε ὁ μόνος τρόπος ν' ἀποκαταστήσοιμε κáτωσ τήν ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ οἴκου μου καί τῶν Γκιζ, πού ὁ διάβολος νά τοῦς πάρῃ. Γι' αὐτό, Ἀρτεμις, ὁ γάμος αὐτός πρέπει νά γίνῃ, ἔστο καί ἂν δέν τόν θέλει ὁ βασιλεὺς, ὁ Πάπας καί ὁλος ὁ κόσμος....

— Μά, φίλε μου... φημίσε ἡ Πουατιέ.
— Μὰ πού νά πάρῃ ὁ διάβολος! τῆ δέχομε φωνάζοντας ὁ κοντόσταυλος, Ἄκουσατε!... Σὰς εἶπα ὅτι ὁ γάμος αὐτός πρέπει νά γίνῃ.
— Θά γίνῃ λοιπόν, φίλε μου, βιάσθηκε νά τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Ἀρτεμις τρομαγμένη....

V

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ἐ βασιλεὺς, ἐπιστρέφοντας στά διαμερίσματά του, δέν βρῆκε ἐκεῖ τὴν κόρη του. Ὁ θεοφορὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Ἀρτεμις μετ' Κάστρο, ἀφοῦ τὸν περιμένε ἐπὶ ὄρα, εἶχε πάει στά διαμερίσματα τῶν ἄλλων πριγκιπτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν παρεκάλεσε νά τρέξῃ νά τὴν εἰδοποιήσῃ μόλις θά ἐφτανε ὁ βασιλεὺς.

— Καλά, εἶπε ὁ Ἐρρίκος II', θά πάω νά τὴν συναντήσω μόνος μου.

Διέσχισε μιὰ μεγάλη αἶθουσα, ἀκολούθησε ἕνα μαζὸν διάδρομο καί στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα μισανοιχτή. Βρισκόταν μπρὸς στά διαμερίσματα τῶν παιδιῶν του. Τὰ γέλια του καί ἡ φωνὴ του εἶχαν καλύψει τὸ θόρυβο τῶν βηματίων του καί ἔτσι μπόρεσε νά ἰδῇ, ἀπερηγόρητος, τὸ πὸ γοητευτικὸ καί χαριτωμένον θέματα.

Ὅρθη μπρὸς σ' ἕνα παράθυρο, ἡ νεαρή καί φελικτικὴ μελλόνιμος Μαρία Στουαρτ, ἦταν περιστοιχισμένη ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα μετ' Κάστρο καί τὴς πριγκιπισσῆς Ἐλισαβέτ καί Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας. Κι' ἡ τρεῖς, φιλώσες σάν σπουριτικὰ καί γεμάτες ἐνθουσιασμό, κίτταζαν τὴ νύφη καί κάθε τόσο τῆς διόρθωναν μιὰ λεπτομέρεια τῆς τουαλέττας τῆς. Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δοματίου οἱ πριγκιπτεσ Κάρολος, Ἐρρίκος καί ὁ μικρότερος ἀδελφός του Φραγκίσκος, γελώντας καί φωνάζοντας ὅσο μπόρουν πὸ δυνατὰ, ἔσπρωχναν με ὅλες τὸς τὴς δυνάμεις μιὰ πόρτα, τὴν ὁποία τοῦ κάκου προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ ὁ διάδοχος Φραγκίσκος, ὁ νεαρός μελλόνιμος. Τ' ἀδελφὰ του ἐννοοῦσαν νά μὴν τὸν ἀφήσουν νά ἰδῇ ὡς τὴν πελεναία στιγμὴ ἐκεῖνη πού θά γινόταν σὲ λίγο σύζυγός του.

Ὁ Ἰάκωβος Ἀμυντός, ὁ παιδαγωγὸς τῶν πριγκιπτῶν, κοινοβέντιασε σὲ μιὰ ἄκρη μετ' τὴν κυρία μετ' Κονί καί μετ' τὴ λαῖδη Λέννοξ, τὴς γουβερνάντες τῶν πριγκιπισσῶν.

Μὲ δυὸ λόγια, βρισκόντουσαν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ συγκεντρωμένα ἐκεῖ μέσα ὅλα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νά παίζωσιν στὸ μέλλον ἕνα τόσο σπουδαῖο ρόλο στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας καί τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἦσαν ἐκεῖ ὅλα τὰ παιδιά τοῦ βασιλέως: ὁ διάδοχος, ὁ ὁποῖος θά γινόταν βασιλεὺς μετ' τ' ὄνομα Φραγκίσκος II', ἡ Ἐλισαβέτ, ἡ ὁποία παντρεύτηκε τὸν Φίλιππο II' καί ἔγινε βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, ὁ Κάρολος πού ἔγινε καί αὐτὸς βασιλεὺς μετ' τ' ὄνομα Κάρολος IX, ὁ Ἐρρίκος πού ἔγινε ἐπίσης βασιλεὺς μετ' τ' ὄνομα Ἐρρίκος III, ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλουά, ἡ κατόπιν βασίλισσα Μαργαρίτα πού ἔγινε σύζυγος τοῦ Ἐρρίκου IV, ὁ Φραγκίσκος πού ἔγινε δοῦξ τοῦ Ἀλανσόν, τὸ Ἄνζου καί τῆς Βραβάντης καί τέλος ἡ Μαρία Στουαρτ πού ἔγινε δυὸ φορές βασίλισσα καί μαρτύρησε στὸ Ιερικίω.

Ὁ παιδαγωγὸς Ἀμυντός, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἐνδοξος, μεταφορίζοντας τὸν Πλούταρχο, παρακολουθοῦσε μετ' μελαγχολία τὰ παιγνίδια αὐτὰ τῶν πριγκιπτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν τὸ μέλλον τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι!... Ὅχι!... Ὁ Φραγκίσκος δέν θά μῆ μέσῃ! φώναζε κáτωσ ἄγρια ὁ Κάρολος, ὁ ἴδιος Κάρολος πού διέταξε ἀργότερα τὴ σφαγὴ τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

Καί βοηθούμενος ἀπὸ τ' ἀδελφὰ του, κατάρθωσε νά κλεισθῇ γιὰ καλὰ τὴν πόρτα καί νά περάσῃ τὸ σύρτη, καθιστώντας ἔτσι ἀπαλύτως ἀδύνατη τὴν εἰσοδο στὸ φτωχὸ διάδοχο Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου ἔκτενε ἀπ' ἔξω τ' ἀδελφὰ του νά τὸν ἀφήσουν νά μῆ μέσῃ.

— Ὁ ἀγαπημένος Φραγκίσκος!... Πόσο τὸν βασανίζουν! εἶπε ἡ Μαρία Στουαρτ στὴς νεαρὲς κοινοβέντες τῆς.

— Σταθίθε λοιπόν, Μαρία, νά σὰς περάσω αὐτὴ τὴν χαρτίτσα, εἶπε γελώντας ἡ μικροῦλα Μαργαρίτα. Τί ὄραία ἐφεύρεσις ἡ χαρτίτσα! Αὐτὸς πού τὴς ἀνακάλυψε τὸν περασμένον χρόνον, πρέπει ν' ἀναγορευθῆ μεγάλος ἄνδρας....

— Καί μόλις περάσοιμε τὴν χαρτίτσα, ἐπρόσθεσε ἡ τρυφερὴ πριγκιπισσα Ἐλισαβέτ, θά πάω ν' ἀνοίξω ἐγὼ στὸ φτωχὸ Φραγκίσκο, ἀμφιφώντας τὰ διαβολάκια τ' ἀδελφὰ μου. Ὑποφέρω βλέποντάς τον νά ὑποφέρῃ....

— Ναι, ἐσὺ τὰ καταλαβαίνεις αὐτὰ, Ἐλισαβέτ, εἶπε ἀναπνεύοντας ἡ Μαρία Στουαρτ. Τὰ καταλαβαίνεις, γιατί σκέφτησα τὸν χαριτωμένον Ἰσπανὸ διάδοχο, ὁ ὁποῖος τόσο μὰς διασκέδασε ὅταν εἶχε ἔλθει στὸ Σαιν—Ζερμαίν.

— Δέστε! φώναξε πονηρὰ ἡ Μαργαρίτα, χτυπώντας τὰ χέρια τῆς. Ἡ Ἐλισαβέτ κοκκίνισε. Μὰ πραγματικὰ ἦταν ὄραιος καί χαριτωμένος ὁ Ἰσπανὸς τῆς.

— Ἀφήστε τα αὐτὰ! εἶπε, ἐπιβαίνοντας μνησικὰ ἡ Ἀρτεμις μετ' Κάστρο, ἡ μεγαλειώτερη ἀπ' ὅλες τὴς κόρες τοῦ βασιλέως. Δέν κόνει, Μαργαρίτα, νά λένε τέτοια πράγματα μεταξύ τῶν πριγκιπισσῶν ἀδελφῶν, σάν καί ἐμεῖς....

Τίποτε, σπ' ἀλήθεια, δέν ἦταν πὸ γοητευτικὸ ἀπὸ τὸ θέματα τῶν τεσσάρων αὐτῶν κολλόνων, πού ἦσαν τόσο διαφορετικῆς καί τόσο τέλειες. Ἐμοιάζαν ὅλες μετ' ἡμιούσιασμένα μπουκίτσια. Ἡ Ἀρτεμις ἦταν ὄλο ἀγνόητα καί γλυκότητα, ἡ Ἐλισαβέτ γεμάτη σοβαρότητα καί τρυφερότητα, ἡ Μαρία Στουαρτ εσαγήνευε μετ' τὸ θέλητρού τῆς καί ἡ Μαργαρίτα πετοῦσε σάβες.

Ὁ Ἐρρίκος, γοητευμένος καί κατασυναρτημένος, δέν ἐξόρτανε νά κοιτάξῃ τὸ συμπλέγμα αὐτό.

Στὸ τέλος ἀποφάσισε καί μῆκε μέσα.
— Ὁ βασιλεὺς! ἐφώναξαν ὅλοι μετ' μιὰ φωνή.

Καί ὅλοι οἱ πριγκιπτεσ καί ἡ πριγκιπισσῆς ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸν πατέρα τους. Μονάχα ἡ Μαρία Στουαρτ, μένοντας πὸλὸ πίσω, πῆγε καί τράβηξε τὸ σύρτη καί ἔτσι ἀνοίξε ἐπὶ τέλους τὴν πόρτα στὸν Φραγκίσκο. Ὁ διάδοχος μῆκε μέσα γρήγορα καί ἔτρεξε καί αὐτὸς μαζί μετ' τὴν μνηστὴ του πρὸς τὸν πατέρα του.

— Καλημέρα, παιδιά μου, εἶπε ὁ βασιλεὺς. Εἶμαι πὸλὸ εὐχαριστημένος πὸ σὰς βροῖσω ὅλους γεμάτους ὑγεία καί χαρὰ.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Φραγκίσκο, ἐπρόσθεσε:

— Σὲ κρατοῦσαν λοιπόν ἔξω, Φραγκίσκε, φτωχὲ μου ἐρωτευμένε. Μὰ ἀπὸ δὴ καί πέρα θά μπορῆς νά βλέπης ὅλη τὴν ὄρα τὴν μικροῦλα σου μνηστὴ... Τὴν ἀγαπᾷς πάντα, δέν εἶν' ἔτσι;

— Ὁ! ναι, Μεγαλειότατε! Λατρεύω τὴ Μαρία! φώναξε ὁ διάδοχος καί ἀπόθεσε ἕνα φλόγερό φίλημα στὸ χέρι ἐκεῖνης, πού θά γινόταν σὲ λίγο σύζυγός του.

Μὰ τότε, ἐπιβαίνοντας ἡ γουβερνάντα, λαῖδη Λέννοξ, εἶπε αὐστηρὰ:

— Ὑψηλότατε, δέν φιλοῦν ἔτσι δημοστὰ καί μπροστὰ στὸ βασιλεῖα μάλιστα, τὰ χέρια τῶν πριγκιπισσῶν.

— Μὰ αὐτὸ τὸ χέρι δέν εἶνε δικό μου; εἶπε ὁ διάδοχος.

— Ὅχι ἀκόμα, ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ παιδαγωγός, καί ἐννοῖ νά ἐκπληρώσω ὡς τὸ τέλος τὰ καθήκοντά μου.

Τότε ἡ Μαρία Στουαρτ εἶπε μετ' αἰσθητὴ φωνή τὸ μνηστῆρα τῆς:

— Μείνε ἤσυχος καί ὅταν σὲ λίγο δέν θά μὰς βλέπῃ ἡ λαῖδη Λέννοξ, θά σοῦ ἀναπαυδοῦσῃ τὸ φίλημα σου...

Ὁ βασιλεὺς γυρίζοντας τότε πρὸς τὴν λαῖδη:

— Εἰσθε πὸλὸ ἀσπληρὴ, μιλαῖδη, εἶπε, μὰ ἔχετε δίκιο. Καί σεῖς, κύριε Ἀμυντό, δέν εἰσθε δυσαρσθημένοι, ἐλπίζω, ἀπὸ τοὺς μαθητάς σας. Παιδιά μου, πρέπει ν' ἀκούτε τὸ δάσκαλό σας, ὁ ὁποῖος εἶ μετὰ σὸ περιβάλλον τῶν μεγάλων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος...

Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, ἐπρόσθεσε:

— Καί τώρα, Ἀρτεμις, πολυαγαπημένη μου μικροῦλα, εἶμαι ὁλόκληρος δικός σου. Ἐλα μαζί μου.

Ἡ Ἀρτεμις ὑποκλίθη βαθεῖα καί ἀκολούθησε τὸν βασιλεῖα, (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Μαρία Στουαρτ

